

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.491/2013/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év január hó 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2015. év január hó 27. napján kihirdetette a következő

í t é l e t e t:

A hivatali befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 41.(I.)B.1520/2013/18. számú ítéletét az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., az V. r., a VI. r. és a VII. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

Az I. r. vádlott cselekményeit 3 rb. befolyással üzérkedés büntetteként (Btk. 299. § (1) bekezdés);

A II. r. és a IV. r. vádlott cselekményét befolyás vásárlása büntetteként (Btk. 298. § (1) bekezdés a/ pont);

Az V. r. vádlott cselekményeit egységesen befolyással üzérkedés büntetteként (Btk. 299. § (1) bekezdés);

A VI. r. vádlott 1 rb. hivatali vesztegetés elfogadásának büntetteként értékelt cselekményét hivatali visszaélés büntetteként (Btk. 305. § c/ pont) minősíti.

A III. r. és a VII. r. vádlott terhére megállapított bűncselekményt hivatali vesztegetés büntetteként nevezi meg a jogszabályi hivatkozás érintetlenül hagyása mellett.

Az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) évi 6 (hat) hónapra enyhíti, a felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) évre mérsékli, a lefokozás egyidejű mellőzésével.

A II. r. és a IV. r. vádlottat 2-2 (kettő-kettő) évre próbára bocsátja.

A III. r., az V. r. és a VII. r. vádlott büntetését 200.000,- (kettőszázezer) - 200.000 (kettőszázezer) - 200.000,- (kettőszázezer) forint - 200 (kettőszáz) napi, napi tételenként 1.000,- (ezer) forint - pénzbüntetésre enyhíti.

A VI. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) évre enyhíti, a felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) évre mérsékli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., az V. r., a VI. r. és a VII. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. november 19. napján kihirdetett 41.(I.)B.1520/2013/18. számú ítéletével az I. r. vádlottat vesztegetést állítva elkövetett hivatali befolyással üzérkedés büntette (Btk. 299. § (2) bekezdés a) pont) és 2 rb. hivatali befolyással üzérkedés büntette (Btk. 299. § (1) bekezdés) miatt - halmazati büntetésül - 2 év börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte. A börtönbüntetés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette;

A II. r. vádlottat, a III. r. vádlottat, a IV. r. vádlottat és a VII. r. vádlottat kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntette (Btk. 293. § (2) bekezdés) miatt egyaránt 1 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette,

Az V. r. vádlottat kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntette (Btk. 293. § (2) bekezdés) és hivatali befolyással üzérkedés büntette (Btk. 299. § (1) bekezdés) miatt - halmazati büntetésül - 1 év 4 hónap börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 (kettő) év próbaidőre felfüggesztette,

A VI. r. vádlottat 2 rb. hivatali vesztegetés elfogadásának büntette (Btk. 294. § (1) bekezdés) miatt - halmazati büntetésül - 1 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette.

A II. r. vádlottat további 2 rb. kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntette (Btk. 293. § (2) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

Valamennyi vádlott esetében megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja egyaránt a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap.

Az ítéletet az ügyész valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette, ellene az I. r. vádlott és védője az ok megjelölése nélkül, a II. r. vádlott és védője felmentés érdekében, a III. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, a védője megalapozatlanság, téves jogi minősítés és felmentés végett, a IV. r. vádlott és védője az ok megjelölése nélkül, az V. r. vádlott és védője az ok megjelölése nélkül, a VI. r. vádlott és védője az ok megjelölése nélkül, míg a VII. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, a védője megalapozatlanság miatt, bűncselekmény hiányában történő felmentés végett jelentett be fellebbezést.

A II. r. vádlottra vonatkozó felmentő rendelkezéseket fellebbezés nem érintette, így e tekintetben az ítélet a felmentő részében kihirdetése napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1207/2013/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és kellően megindokolta, hogy a vádlottak vallomásával szemben mely bizonyítékokra alapította a tényállását. Ezen tényállás az ügyészi álláspont szerint megalapozott, melyből okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményeket is. A kiszabott büntetéseket törvényesnek és inkább enyhének tartotta, semmint eltúlzottnak, így annak enyhítése egyik vádlott vonatkozásában sem indokolt.

Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét nyilvános ülésen bírálja felül, és azt valamennyi vádlott vonatkozásában hagyja helyben. Egyben bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem vesz részt.

Az I. r. vádlott védője írásban is benyújtotta fellebbezését, melyet a nyilvános ülésen is részletesen előadott.

A védő az elsőfokú eljárásban már kifejtettekkel egyezően indítványozta, hogy a másodfokú bíróság rekessze ki a bizonyítékok köréből a jogellenesen beszerzett és felhasznált lehallgatási anyagot. Álláspontja szerint a titkos információgyűjtés elrendelése és végrehajtása is törvénytelen volt, ugyanis a titkos információgyűjtés egy folyamat, az engedélyezése és végzése egy adott időtartamot ölel át, amelynek egy része bizonyíthatóan a nyomozás elrendelése utáni időszakra esik. Ezen információgyűjtési időszak egy részének jogtalansága (nem lehetett volna csak ügyészi indítvánnyal és bírói végzéssel engedélyezve lehallgatni) az egész információszerzés törvénytenségét, ekként a Be. 78. § (4) bekezdése értelmében bizonyítékként való felhasználhatóságának kizártságát jelenti. Jelen ügyben is, a nyomozás 2009. december 8. napján történt elrendelését követően, a Be. titkos adatszerzésre vonatkozó szabályait kellett volna a nyomozásban alkalmazni, melyre a rendelkezésre álló iratok szerint nem került sor. Ez alapján azt sem lehetett tudni, hogy az egyébként bírói engedélyköteles adatgyűjtés meddig tarthatott, csak az elnöki igazolás kiállításának dátumából (2010. január 8.) lehetett sejteni, hogy talán 2010. január elejéig.

Emellett a nyomozóhatóság a haladéktalanság követelményének sem tett eleget, így a decemberi feljelentéshez képest a titkos információgyűjtés keretében beszerzett adatok 2009. szeptemberi, illetve október eleji cselekményekre vonatkoznak. Ezért a haladéktalan intézkedés hiányában a lehallgatási anyag nem használható fel. Ugyancsak nem felelt meg a jogszabályi feltételeknek az, hogy a 2009. december 4. napjáig tett feljelentést követően csak fél év múlva, 2010. június 9. napján született meg a felhasználhatóságot megengedő bírói döntés, holott a feljelentés megtételével egyidejűleg kell kezdeményezni a bizonyítékként való felhasználhatóság alkalmasságának megállapítását.

Emellett sérelmezte a védő, hogy a titkos információgyűjtés anyagát, mint kizárólagos bizonyítékot használta a nyomozóhatóság, holott annak elsődleges célja nem az, hogy a nyílttá tétel következtében meghatározó (egyedüli) bizonyítékká lépjen elő.

Mindezen okokra tekintettel a titkos információgyűjtés anyagának kirekesztése esetén a tényállás megalapozatlan, mivel azt más bizonyíték nem támasztja alá.

Ezen túlmenően iratellenesnek és éppen ezért mellőzendőnek tartotta az ítélet 5. oldalának utolsó bekezdésében foglaltakat (mely a 6. oldal 1. első bekezdésében végződik). Ezen megállapítás hasonlóan csak a vádiratban található, azonban azt semmilyen bizonyíték nem támasztja alá.

Vitatta az egyes vádpontokban foglaltak tényállásszerűségét, mivel a cselekmény elkövetésekor hatályos büntetőtörvény szerint - szemben a vesztegetéssel - a befolyással üzérkedésnél az előny ígéretének elfogadása nem szerepelt a tényállásban, mint elkövetési magatartás, csak az elfogadás. Ráadásul a nyomozati iratokból az állapítható meg, hogy a kérdéses helyen és időpontban kihelyezett sebességmérés nem volt, így a hivatkozott személygépkocsira nem is volt mért gyorsajtás, az I. r. vádlott pedig nem kért, és nem is kapott téli gumit az eset elsimításáért.

A 2. tényállási pont kapcsán kifejtette, hogy a titkos információs hanganyag értékelése esetén sem juthat a bíróság arra a megállapításra, hogy az I. r. vádlott befolyással üzérkedett, mivel abból is az állapítható meg, hogy az I. r. vádlott jogtalan előnyt nem kért sem maga, sem más részére, és ilyen előnyt bizonyíthatóan el sem fogadott.

A 4. tényállási pontnál pedig ugyancsak nem állapítható meg a hanganyag alapján sem, hogy az I. r. vádlott előnyt kért volna, vagy fogadott volna el, hanem mindössze annyi, hogy a vádlottak autószerelésről beszéltek.

Egyebekben pedig az is kellő értékelés nélkül maradt, hogy a kérdéses időszakban a vádlottak által is ismerten, zárt, hozzá nem férhető rendszerben történt már a gyorshajtásos ügyek intézése, így értelmetlen lett volna bármilyen meg nem engedett segítség kérése.

Mindezek alapján valamennyi tényállási pont, amely az I. r. vádlottra vonatkozik, megalapozatlan, illetve iratellenes, és a védő indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I. r. vádlottat mentse fel a terhére rótt vádak alól, a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontjára figyelemmel.

Egyebekben a védő aggályosnak tartotta, hogy az elsőfokú bíróság nem katonai büntetőeljárásban, hanem civil bíraskodás rendjében hozta meg az ítéletet. Ekként hatályon kívül helyezés esetén a megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék katonai tanácsa járhatna el az ügyben. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság civil bíróságként kiszabott lefokozás büntetést, amely katonai bűncselekményekkel összefüggésben alkalmazható. E körben hiányolta a kellő indokolást, illetve az I. r. vádlott szolgálati előéletének megfelelő figyelembevételét, értékelését. Ezzel összefüggésben hivatkozott a védő az I. r. vádlott családi körülményeire és arra, hogy a lefokozás büntetés alkalmazása teljes egzisztenciavesztéssel járna, amely nem csak őt, hanem a közvetlen hozzátartozóit is sújtaná. Erre tekintettel másodlagosan, amennyiben az ítélet tábla a bűncselekmények elkövetését megállapíthatónak tartaná, akkor a lefokozás büntetés mellőzését kérte. Harmadlagosan pedig az I. r. vádlott előzetes mentesítésben részesítését is indítványozta.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a titkos információgyűjtés anyagával kapcsolatban hasonló problémákat vetett fel, mint az I. r. vádlott védője, hangsúlyozva, hogy az eljárási hibákat az elsőfokú bíróság nem vette kellő mértékben figyelembe, azokkal nem foglalkozott, holott a hanganyag kirekesztése esetén nincs a II. r. vádlottra semmilyen terhelő bizonyíték. A II. r. vádlott semmit sem adott sem az I. r., sem a VI. r. vádlottnak, az sem derült ki, hogy ki a célzott személy, akit befolyásolni akart a II. r. vádlott, egyebekben pedig a VI. r. vádlotthoz csak ellenőrzött módon lehet bejutni, de erre nézve bizonyítást nem vett fel sem a nyomozó hatóság, sem a bíróság.

A II. r. vádlott elismerte a gyorshajtást, és miután zárt rendszer volt akkoriban is, és a felelősség objektív volt, nem volt értelme befolyásolni senkit sem. Ráadásul más területen történt a gyorshajtás, így a VI. r. vádlottnak nem is lehetett befolyása. A II. r. vádlott befizette a kiszabott pénzbüntetést, ezzel a korábban eljáró hatóságok, a bíróság sem foglalkozott. A lehallgatási anyagból nem derül ki az, hogy előnyt ígért volna a II. r. vádlott, a hanganyag a bűncselekmény elkövetése szempontjából nem értékelhető. Aggályosnak tartotta a védő, hogy a teljes hangfelvétel nem áll rendelkezésre, illetve azt is, hogy csak részleteket ragadnak ki a hanganyag leírásakor. A VI. r. vádlott felettese, akit tanúként hallgatott ki a bíróság, elmondta, hogy a VI. r. vádlott ténylegesen nem láthatott rá ezen eljárásokra, ellenben a police.hu számítógépes rendszer megjeleníti ezeket.

Végeredményben elsődlegesen a II. r. vádlott felmentésére tett indítványt, vagy bűncselekmény hiányában vagy bizonyítottság hiányában, míg másodlagosan, figyelemmel a jelentős időmúlásra, a személyi, családi körülményeire a II. r. vádlott előzetes mentesítését kérte.

A III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen perbeszédében csatlakozott az I. és II. r. vádlottak védői által a titkos információgyűjtés kapcsán kifejtettekhez, így álláspontja szerint is hibát követett el a

nyomozó hatóság, amikor a titkos információgyűjtésből a feljelentést követően nem lett titkos adatszerzés. Ezt már utólag sem lehet törvényessé tenni. A titkos információgyűjtés kapcsán kiadott törvényszéki igazolás pedig nem volt elegendő, mivel nem igazolta a beszélgetések tartalmát. Tekintettel arra, hogy a büntetőeljárási törvényt hatályba lépésekor rögtön alkalmazni is kell, így az alapján kell a korábbi eljárási cselekményeket is megvizsgálni, e szerint viszont egyértelmű, hogy a haladéktalanság sérült. Emellett nyílt prejudikációnak, illetve a pártatlanság, a bírói függetlenség sérelmének tartotta, hogy az elsőfokú bíróság nem íratta le a lehallgatott beszélgetéseket, illetve a tárgyaláson történő meghallgatásukat követően, azokkal kapcsolatban megállapításokat tett. A III. r. vádlottra nézve ráadásul semmilyen más bizonyíték nem volt a hanganyagon kívül.

Ezen túlmenően a III. és a VI. r. vádlott közötti beszélgetésben semmilyen előnykérés nem volt, a két vádlott csak évdve beszélgetett egymással, legfeljebb a flörtölés büntetést követhették el. A sporttevékenységhez kapcsolódó fotók pedig nyilván nem képezhették előny tárgyát, amelyhez lényegében bárki hozzájuthatott. Egyébként sem lehetett volna belenyúlni egy zárt rendszerbe, ezért nonszensznek tartotta az egész eljárást. A bizonyítás nem volt teljes körű, az eljárási szabályok meggyalázásán kívül semmi más nem történt. Mindezek alapján elsődlegesen bűncselekmény hiányában indítványozta a III. r. vádlott felmentését, másodlagosan megalapozatlanságra tekintettel hatályon kívül helyezést kért, míg harmadlagosan, hivatkozva az enyhítő körülményekre és a szolgálat érdekére, a büntetés enyhítését, és mindenekelőtt a III. r. vádlott előzetes mentesítését kérte.

A IV. és V. r. vádlottak védője a titkos információgyűjtést szintén törvénytelennek tartotta, csatlakozva a korábban elmondottakhoz, kiemelve a haladéktalanság sérelmét. Emellett megalapozatlannak tartotta az elsőfokú ítéletet, hangsúlyozva, hogy a bíróság az indokolási kötelezettségét nem teljesítette, a hiányos beszélgetésekből helytelen következtetéseket vont le. Továbbá aggályosnak tartotta, hogy az V. r. vádlott esetében miért nem ellenőrizték azt, hogy ténylegesen javított-e autót, vagy sem. A bíróság a vádlottak védekezését mérlegelés nélkül vetette el, a pártatlanság megkérdőjelezhető. Mindezek alapján elsődlegesen felmentésre tett indítványt, másodlagosan hatályon kívül helyezésre, harmadlagosan pedig enyhítésre és előzetes mentesítésre.

A VI. r. vádlott védője szerint az elsőfokú bíróság az ügyészi logikát vette át, mely szerint egy számítógépes rendszert kellett volna manipulálnia a VI. r. vádlottnak, azonban a képek manipulálásra nem volt a vádlottnak lehetősége. Ráadásul a II. r. vádlottnak M. városban elkövetett gyorshajtasával kapcsolatban nem is rendelkezett illetékességgel, ami szintén kizárja a manipulálás lehetőségét.

A lehallgatási anyag kapcsán a kivonatok hitelességét megkérdőjelezhetőnek tartotta, mivel éppen a III. és a VI. r. vádlott beszélgetésénél rögzített egy lényeges „ezért” kötőszót, amely nem szerepelt a tárgyaláson meghallgatott hangfelvételen. Éppen emiatt szó szerint kellett volna leírni ezeket a beszélgetéseket.

Elmondta a védő, hogy ebben az időszakban valójában még nem lehetett a police.hu oldalon megnézni a kérdéses felvételeket, ezért be kellett menni valóban az irodába, de ettől többet nem lehetett tenni, mivel a rendszer nem volt manipulálható.

Kifejtette még, hogy a II. és VI. r. vádlott soha nem találkozott, nem ismerték egymást, nem is lehetett szó köztük vesztegetésről.

Ezért a védő elsődlegesen bűncselekmény hiányában indítványozta a VI. r. vádlott felmentését, míg másodlagosan a büntetés enyhítésére és előzetes mentesítésre tett indítványt.

A VII. r. vádlott védője sérelmezte, hogy az ügyészség semmi más nem csinált, csak a lehallgatási anyagról készült kivonatokat vette át. Az ítéletben pedig csak általánosságok találhatók. Az VII. r. vádlottnak senkivel sincs közvetlen kapcsolata, nem is volt benne az ügyben. Azt pedig, hogy a VII. r. vádlott felháborodva beszélt, két tanú is alátámasztotta, de hogy ki kinek szólt, miért, mikor, mit, ez nem volt bizonyítva. A védő szerint nem volt tisztességes eljárás, az ügyészség és a bíróság is lábbal tiporta a jogot, azt pedig le sem ellenőrizték, hogy valóban javították-e a kérdéses gépkocsit, vagy sem.

Elsődlegesen bűncselekmény hiányában indítványozta a VII. r. vádlott felmentését, egyebekben pedig a büntetés enyhítését és előzetes mentesítést kért.

Az I. r. vádlott a nyilvános ülésen előadta, hogy változatlanul szolgálatot teljesít, csatolt iratokat, így az értékelését illetve azt, hogy jutalomban is részesült. Az utolsó szó jogán pedig elmondta, hogy nem követte el a bűncselekményt, illetve hozzátette még - az 1. tényállási pontra utalva -, hogy az autógumik mérete is eltérő volt a rendőrségnél.

A II. r. vádlott elmondta, hogy 2013 decemberében szerelt le, azóta külföldi munkát vállalt egyéves szerződés keretében, amely ez év februárjában jár le, a jövedelme most még kb. 270.000 forint, a szüleit támogatja. Utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

A III. r. vádlott elmondta, hogy 2014 júniusában megnősült, továbbá kiemelkedő sport és szakmai elismerését közölte a bírósággal. A III. r. vádlott a védője útján írásban is indokolta a fellebbezését, ebben kifogásolta, hogy a lehallgatási anyag írásbeli kivonata tendenciózus és kiragadott mondatokat tartalmaz, és a beszélgetés valójában három eltérő témában folyt, amelyek nem voltak összekapcsolhatók, így semmilyen előny kéréséről vagy felajánlásáról nem is volt szó. Az ügygel kapcsolatosan kérešként csupán annyi hangzott el, hogy azokat meg lehet-e nézni, semmilyen jogellenes cselekményről nem volt szó. Amikor megjött a csekk, a III. r. vádlott azt befizette, amelyről az igazolást egyébként folyamatosan bizonyítékként ajánlotta a hatóságnak, erre azonban nem tartottak igényt. A befizetés időpontjából az is megállapítható, hogy amikor az megtörtént, még nem is lehetett tudomása büntetőeljárásról. A III. r. vádlott tudomása szerint a gyorsrajtjai dokumentációba betekinthez, mint bizonyítékot a fényképet láthatja, amennyiben ezzel szemben létezett belső utasítás, akkor arról nem kellett tudnia és nem is volt tudomása. A rendszer pedig zárt volt, ezért objektíve nem is volt lehetőség a manipulálásra. Mindezek alapján bűncselekmény hiányában kérte a felmentését.

Utolsó szó jogán a III. r. vádlott is úgy nyilatkozott, hogy nem követte el a bűncselekményt.

A IV. r. vádlott utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

Az V. r. vádlott akként nyilatkozott a nyilvános ülésen, hogy 2012-ben szerelt le, havi jövedelme 200.000 forint, operátorként dolgozik, utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

A VI. r. vádlott a nyilvános ülésen nem jelent meg, azonban ezt írásban jelezte, és közölte, hogy a harmadik gyermeke született meg, így miután a férje hivatásos katonaként dolgozik, ő az, aki a gyermekekkel otthon van. A havi nettó jövedelme 64.000 forintra csökkent. Előadta még, hogy továbbra sem érzi magát bűnösnek, és a felmentését kérte.

A VII. r. vádlott előadta, hogy a folyamatban lévő eljárás akadályozza az előmenetelét, és azt, hogy ennek megfelelően a jövedelme is növekedhessen. A család jövedelme 30000,- forinttal csökkent. Utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követte el a bűncselekményt.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljese terjedelmében felülbírált, figyelemmel azonban arra, hogy a II. r. vádlott vonatkozásában a felmentő rendelkezések jogerőre emelkedtek, azaz a Be. 348. § (2) bekezdésében foglaltak szerint, amennyiben a vádlott ellen több bűncselekmény miatt emeltek vádat, az ítéletnek csak az a felmentő, vagy eljárást megszüntető rendelkezése bírálható felül, amely ellen fellebbeztek.

A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, a Fővárosi Törvényszék eljárása törvényes volt az ügyben, katonai büntetést pedig (lefokozás) nem csak katonai bíróság szabhat ki. Az ezzel kapcsolatos védői érvelések nem voltak helytállóak. A törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, a vádlotti és tanú kihallgatások alkalmával a törvényi követelmények megfelelően figyelmeztetések elhangzottak, a rendelkezése álló egyéb bizonyítékokat megfelelően a tárgyalás anyagává tette.

Ekként a titkos információgyűjtés eredményét is, amikor a tárgyaláson a rögzített hanganyagokat lejátszva, a nyomozati iratban található kivonatokkal egyeztetve (egyidejűleg) tette azokat a bizonyítás részévé (egy kivételével, melynek okát az NVSZ írásban közölte).

Az ítéltábla a védelem erre vonatkozó kifogásai kapcsán rögzíti, hogy a titkos információgyűjtést végző szerv megfelelő formában - nem szó szerint -, kivonatban rögzítette írásban a kérdéses hanganyagokat és egyben biztosította hitelesett adathordozón azok teljes körű megismerését. Mindezeket a vádlottak és a védők is megismerték, így a védelemhez való jog nem csorbult. A lehallgatási anyag szó szerinti leírása nem kötelező, szükség esetén célszerű, adott esetben pedig nem mellőzhető. Jelen ügyben pedig a tárgyaláson megtörtént az írásos és a hangzó anyagok egyeztetése, amely alapján, ahol az indokolt volt, egyes részeket rögzítettek is, pl. a III. és VI. r. vádlott beszélgetésénél észlelt kisebb eltérést.

Az elsőfokú bíróság azzal sem sértett eljárási szabályt, alapelveit, hogy a hanganyag és kivonat összevetésekor rögzített nyilvánvaló megállapításokat azok egyezőségével, minőségével érthetőségével, a vádlottak hangjának felismerhetőségével kapcsolatban.

A titkos információgyűjtés eredményének felhasználását a büntetőeljárásban a Be. 206/A. §-a szabályozza. A védelem az első-, és a másodfokú eljárásban is olyan jogszabályi rendelkezésekre hivatkozott több esetben, amelyek jelenleg hatályosak, azonban a konkrét titkos információgyűjtés idején, felhasználásakor (2009-2010. évben) még nyilvánvalóan nem voltak hatályban. A III. r. vádlott védője pedig kifejezetten a büntetőeljárási jogszabályok visszaható hatályára hivatkozott perbeszédében - feltehetően a Be. 11. § (1) bekezdésében foglalt azon rendelkezés téves értelmezése folytán, mely szerint a „büntetőeljárást a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő törvény szerint kell lefolytatni”. Az ítéltábla ennek kapcsán kiemeli, hogy a Be. 605. § (2) bekezdése szerint „az e törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza”.

Azaz az 1998. évi XIX. törvény hatályára vonatkozó rendelkezés helyes értelmezése szerint azt a kérdést, hogy egy eljárási cselekmény törvénysértő-e, a cselekmény fogatosításakor hatályos eljárási rendelkezések szerint kell megítélni (EBH.2008.1757.).

Hangsúlyozza az ítéletábla, hogy a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a feljelentés időpontjáig végzett titkos információgyűjtés megfelel-e a vele szemben támasztott törvényi követelményeknek. A titkos információgyűjtést végző hatóságnak ezt követő időponttól semmilyen további tevékenységet nem kell igazolnia, ha a büntetőeljárásban további titkos adatot nem kívánnak felhasználni. A titkos nyomozás lezárása változatlanul minősített adat, úgy ahogyan adott esetben egy ezt követően elrendelt titkos adatszerzés és az is marad, ha azt nem kívánják büntetőeljárásban felhasználni. Erre tekintettel a jelen eljárásban releváns időszak a feljelentés megtételével lezárult, téves az a védői álláspont, amely további, az azt követő időszakra vonatkozó, egyébként nem létező bizonyítási kényszerre hivatkozva vonja kétségbe a titkos információgyűjtés törvényességét, az eredményének bizonyítékkénti felhasználhatóságát.

Miután a védelem számos eljárási követelményre folyamatosan tévesen hivatkozott, az ítéletábla szükségesnek tartja - rendhagyó módon - szó szerint idézni a vonatkozó jogszabály helyeket, figyelemmel az előzőekben a hatály kapcsán írtakra.

Eszerint a titkos információgyűjtés eredményének felhasználása (2009-2010 évben, 2008. év január hó 1. napjától hatályosan) a jelen ügyet érintően az alábbiak szerint szerepel a büntetőeljárási törvényben:

- „206/A. § (1) A bűnüldözési célból folytatott bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés eredménye a büntetőeljárásban akkor használható fel, ha
 - a) a titkos adatszerzés engedélyezésének e törvényben meghatározott feltételei (201. §) a bizonyítani kívánt bűncselekmény tekintetében fennállnak,
 - b) a büntetőeljárásban felhasználni kívánt információ megszerzését követően a titkos információgyűjtést végző szerv a feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget tett.(2) Akivel szemben a bíróság a bűnüldözési célból titkos információgyűjtést engedélyezett, az (1) bekezdésben meghatározott feltételek fennállása esetén a titkos információgyűjtés eredménye olyan bűncselekmény bizonyítására is felhasználható, amelyet az engedélyben nem jelöltek meg, feltéve, hogy a titkos adatszerzés e törvényben meghatározott feltételei ez utóbbi bűncselekmény tekintetében is fennállanak.
- (6) A bírói, illetőleg az igazságügyért felelős miniszter engedélyéhez kötött titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítási eszközként történő felhasználását az (1)-(5) bekezdésben meghatározott feltételeknek fennállása esetén a nyomozás elrendelését követően az ügyész indítványozhatja. Az indítványról a nyomozási bíró határoz.
- (7) A bíró engedélyhez kötött titkos információgyűjtés tényét a megyei (fővárosi) bíróság elnöke igazolja. Az igazolás tartalmazza a bíróság megjelölését, az engedéllyel érintett ügy számát és tárgyát, az érintett személy nevét, a titkos információgyűjtés engedélyezésére irányuló előterjesztés, illetőleg az engedély kereteit.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ezen jogszabályi rendelkezések tükrében kellő részletességgel, alaposággal foglalkozott (az ítélet 10. oldal utolsó bekezdésétől a 12. oldal ötödik bekezdésével bezárólag) a titkos információgyűjtés törvényességével, eredményének bizonyítékkénti felhasználhatóságával. Az abban írtakkal az ítéletábla egyetért. A büntetőeljárási törvény hatályos rendelkezéseinek a titkos információgyűjtés megfelelt, a jogszabályi kötelezettségeken túli elvárások nem értelmezhetők, így például az sem, hogy a III. r. vádlott védője

a Be. 206/A. § (7) bekezdése szerinti igazolástól, az ott írtakon túlmenően, a perbeszédében foglaltak szerint a beszélgetések tartalmának az igazolását is elvárta volna.

Egyetértett azzal az elsőbírői megállapítással is az ítéletábra, hogy a korrupciós bűncselekmények kifejezetten azok, amelyek esetében az adott lehallgatási anyagok szerepe felértékelődik, ezért nem jár a bizonyítás sérelmével, ha döntően azokon alapul a büntetőeljárás, illetve azok képezik meghatározó módon az elkövetőket terhelő bizonyítékokat.

Ellenben a nyomozati szakra vonatkozó védelmi kritika nem alaptalan.

Azt követően ugyanis, hogy a titkos információgyűjtés alapján a feljelentés, a nyomozás elrendelése, majd a felhasználás engedélyezése megtörtént, a rendelkezésre álló nyomozati anyag alapján 2011. évben nyomozati cselekmény lényegében nem történt, mindössze a nyomozási határidők meghosszabbítására került sor. A gyanúsított kihallgatások pedig csak 2012. évben kezdődtek el. A nyomozás ilyen mértékű, látszólag indokolatlan elhúzódása ugyan a beszerzett bizonyítékok törvényességét nem érinti, azonban a tisztességes eljárás határait feszegeti. Ezen körülményt az ítéletábra a büntetés kiszabás során értékeli, és pedig külön nyomatékkal, valamennyi vádlott javára enyhítő körülményként.

Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett bizonyítékokat értékelte, mérlegeléséről részletesen számot adott, indokolási kötelezettségének eleget tett.

A törvényszék által megállapított tényállás alapvetően helytálló, de kisebb mértékben megalapozatlanságban szenved, így részben hiányos, részben pedig iratellenes megállapításokat is tartalmaz.

Ezen megalapozatlanság azonban az iratok tartalma alapján és másodfokú eljárásban elhangzottak szerint - a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottn - kiküszöbölhető az alábbiak szerint:

- a II. r. vádlott 2013. év decemberében leszerelt, külföldön vállalt 1 éves szerződés keretében munkát 2015. év februárjáig. A havi jövedelme ebből kb. 270.000,- forint.
- a III. r. vádlott 2014. év júniusában megnősült. Az elsőfokú ítéletben feltüntetett lakás az édesanyja tulajdonát képezi.
- az I. r. vádlottat a Gödöllői Járásbíróság a 2013. év december hó 4. napján jogerős határozatával ittas járművezetés vétsége miatt 150.000,- forint pénzbüntetésre és 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte.
- Az elsőfokú ítélet 5. oldalán a történeti tényállás első bekezdését kiegészíti az ítéletábra azzal, hogy az I. r. vádlott és a VI. r. vádlott többször kölcsönösen szívességet tett egymásnak.
- Ugyancsak az 5. oldalon a tényállás második bekezdését azzal egészíti ki, hogy az I. r. vádlott kérései rendszerint a VI. r. vádlott feladatkörével voltak kapcsolatban.
- Az ítéletábra az 5. oldal utolsó és a 6. oldal első bekezdését teljes egészében mellőzi a tényállásból.
- Az ítélet 6. oldalán az 1. tényállási pont utolsó előtti mondatát azzal egészíti ki, hogy az I. r. vádlott megjegyezte, hogy már sokkal tartozik neki a IV. r. vádlott.
- Az ítélet 7. oldalán a 2. tényállási pontot az alábbiakkal egészíti ki: A II. r. vádlott által elkövetett szabálysértés nem a BRFK illetékességébe tartozott. Az I. r. vádlott, amikor a VI. r. vádlottal felvette a kapcsolatot, a segítségét kérte abban, hogy ellenőrizze, hogy a II. r. vádlott szabálysértése bekerült-e a rendszerbe, aki ezt megígérte, majd ezt követően az I. és a VI. r. vádlott többször érkezett még, hogy a kérdéses szabálysértés benne van-e vagy sem a

rendszerben. Az I. r. és a II. r. vádlott 2009. év október hó 6. napján is beszélt egymással, ekkor a II. r. vádlott arról érdeklődött, hogy mibe fog a segítségkérés kerülni, mire az I. r. vádlott azt mondta semmi komoly. Ezt követően a 2009. év október hó 19. napi beszélgetés során a II. r. vádlott vetette fel ismét, hogy italt ad (a VI. r. vádlottnak, a „hölgyeknek”). Arra vonatkozóan, hogy a II. r. vádlott ezen felvetéséről a VI. r. vádlott tudott volna, nincs adat és arról sem, hogy a VI. r. vádlott kapcsolatban állt volna a kérdéses szabálysértés elbírálására illetékes hatósággal.

Mindezen kiegészítésekkel és helyesbítéssel az elsőfokú bíróság ítélete mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól és irányadó a másodfokú eljárásban, a felülbírálat alapját képezi.

A Fővárosi Törvényszék bizonyíték értékelését, mérlegelését a rendelkezésre álló lehallgatási anyag döntően meghatározta, és egyben azt jelentősen meg is könnyítette, cáfolva a bűncselekményeket tagadó vádlotti vallomásokat.

Nyilván a vádlottak bűnösséget tagadó védekezése, a védőik érvelése ezért is irányult egyrészt a titkos információgyűjtés anyagának a bizonyítékok köréből történő kirekesztésére, másrészt pedig a kétség kívül megtörtént beszélgetések eltérő értelmezésére.

A törvényes bizonyítékként felhasználható lehallgatási anyagok elsőbírói értékelésével, az azokból a vádlottak bűnösségére levont következtetéssel az ítélet tábla egyetértett. Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a bűncselekmények elkövetésén a szabálysértési pénzbírságok befizetése nem változtat, mint ahogyan az sem, hogy utóbb, az egyes beszélgetésekben felmerült előnyök nyújtása vagy bármilyen manipulálás megtörtént-e vagy sem.

A rendszer viszonylag zárt volta is hagyott manipulálásra lehetőséget, nyilván a lelepleződés kockázatával a szűrőpróbaszerűen végrehajtott ellenőrzések miatt, ahogyan azt az 1. s zámú tanú (rendőr-alezredes) elmondta a vallomásában.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság következtetéseivel csak kisebb mértékben nem értett egyet, ezeket tényállásonként, a jogi minősítésnél fejtí ki az ítélet tábla.

A lehallgatási anyagból - különösen a meghallgatásakor - az is kiderült, hogy nem elszigetelt, egyszeri esetekről volt szó, azonban a tényállás általános részében (az ítélet 5. oldalának utolsó és a 6. oldalának első bekezdése) rögzített megállapítások a vádelven, a bizonyításon túlmutatóak voltak, éppen ezért az ítélet tábla ezeket mellőzte.

Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is nagyrészt megfelel a büntető anyagi rendelkezéseknek.

A jogi minősítés részletezését megelőzően rögzíti az ítélet tábla, hogy egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy az elkövetéskori büntetőtörvényhez képest az elbíráláskori új büntetőtörvény, a 2012. évi C. törvény kedvezőbb elbírálást eredményez a vádlottakra nézve, tekintettel arra, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátásnak legkorábbi időpontja kedvezőbb a korábbi szabályozáshoz képest, amellet a Btk. 33. § (4) bekezdése enyhítő szakasz alkalmazása nélkül teszi lehetővé a három évnél nem súlyosabb szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmények esetén a pénzbüntetés, stb. kiszabását, továbbá a

Btk. 82. § (1) - (3) bekezdése abban az esetben is lehetővé teszi a pénzbüntetés kiszabását az enyhítő szakasz alkalmazásával, ha a büntetési tétel alsó határa egy évi szabadságvesztés.

Mielőtt a könnyebb átláthatóság kedvéért az ítéletábra tényállási pontonként venné végig az egyes bűncselekmények jogi minősítését, előre kell bocsátani, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan indokolta, hogy a vádlottak terhére rótt bűncselekmények nem eredmény bűncselekmények. Ez a törvényi tényállásokból, az azokban megfogalmazott elkövetési magatartásokból egyértelműen kiderül, azaz ezen bűncselekmények adott esetben az előny ígéretével, kérésével, elfogadásával, stb. befejezettek.

Az 1. tényálláspont alatti cselekménynél az I. r. vádlott cselekménye befolyással üzérkedés büntetnének minősül, az I. r. és a IV. r. vádlott közötti beszélgetés egyértelmű, a IV. r. vádlott az I. r. vádlott segítségét kérte annak érdekében, hogy gyorsabban miatti ne induljon ellene eljárás és ezért cserébe ígéretet tett, hogy négy új téli gumit ad a gépkocsijához, az I. r. vádlott pedig ezt elfogadta. Az I. r. vádlott védője vitatta, hogy az elkövetéskori jogszabály szerint bűncselekmény lenne az I. r. vádlott magatartása, mivel ezen törvényi tényállásból hiányzott az „ígéret elfogadása” szemben az elbíráláskori büntetőtörvény tényállásában rögzítettekkel. A bírói gyakorlat a védő által felvetettekhez képest ellentétesen foglalt állást e kérdésben, azonban azt is ki kell emelni, hogy ezen tényállásnak az indokolásból átvett beszélgetés részlet pontosításával egyértelművé válik, hogy nem csupán egy egyszerű ígéret elfogadásáról volt szó a két vádlott beszélgetése során, hanem az I. r. vádlott részéről egy olyan elvárásról, amelynek félreértelmezhetetlenül hangot adott és amely az elkövetéskori, még a védő által szűken értelmezett jogszabályi rendelkezésnek is egyértelműen megfeleltethető.

A IV. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény minősítését illetően az ítéletábra mindenekelőtt rögzíti, hogy az a 2012. év január hó 1. napja előtti szabályozásnak kétségtől megfelelt, azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy ezen dátumtól a közélet tisztasága elleni bűncselekmények körébe új törvényi tényállás került, befolyás vásárlása címmel. Ez a bűncselekmény a kérdéses hivatali vesztegetés büntetnéhez képest speciális amiatt, hogy az „aktív vesztegető” az előnyt olyan személynek (közvetlenül neki vagy reá tekintettel másnak) adja, illetve ígéri, aki csupán állítja, hogy hivatalos személyt befolyásol. E törvényi tényállás specialitását az adja, hogy - szemben a hivatali vesztegetéssel - valójában nincs „passzív vesztegető”, olyan személy, aki az előny, illetőleg az előny ígéretének elfogadása ellenében a hivatali kötelességét megszegné, hatáskörét túllépné vagy a hivatali helyzetével egyébként visszaélne. Jelen esetben tehát az ítéleti tényállás (és a vádiratban írt történeti tényállás is) kifejezetten az I. és a IV. r. vádlott közötti megállapodást, az ő kapcsolatfelvételüket tartalmazza, amely az új bűncselekmény törvényi tényállásának teljes egészében megfeleltethető, attól több viszont, ami a „passzív vesztegető” személyét, szerepét megállapíthatóvá tenné nincs, az a történeti tényállás általános részéből sem konkretizálható. A befolyás vásárlása bűncselekménye egyúttal enyhébb elbírálást is eredményez a IV. r. vádlottra nézve, tekintettel arra, hogy ezen bűncselekmény büntetési tétele, szemben a korábbi hivatali vesztegetés büntetével, annak a (2) bekezdése szerinti egytől öt évig terjedő szabadságvesztés büntetésével, három évig terjedő szabadságvesztés.

A 2. tényállási pont kapcsán az ítéletábra az I. r. vádlott cselekvőségét nem a befolyással üzérkedés minősített esetében, hanem annak alapesetében látta megállapíthatónak, tekintettel arra, hogy, amikor a II. r. vádlott őt megkereste és a II. r. vádlott kérésére a segítségét megígérte, nem állította, illetve nem is keltette azt a látszatot, hogy hivatalos személyt vesztegetne. Ez a további beszélgetéseik során sem merült fel a részéről. Ilyen jellegű beszélgetés az II. r. és a VI. r. vádlott között sem hangzott el. Kifejezetten a II. r. vádlott volt az, aki a későbbi beszélgetések során

felvetette, hogy italt adna a VI. r. vádlottnak a segítség fejében, mindemellett viszont a II. r. vádlott a kezdetektől tisztában volt azzal, hogy nem a BRFK illetékességébe tartozik az általa elkövetett szabálysértés. Ráadásul az I. és a VI. r. vádlott közötti beszélgetés alapján mindössze azt lehetett rögzíteni, hogy az I. r. vádlott a VI. r. vádlottat megkérte arra, hogy nézze meg azt, hogy bekerült-e a rendszerbe ezen szabálysértés. Egyéb, ezen túlmutató megállapodás közöttük nem volt a visszatérő beszélgetéseik során sem. Ehhez képest viszont a II. r. vádlott cselekvőségére ugyanaz mondható el, mint az 1. tényállási pont kapcsán a IV. r. vádlott esetében, azaz a terhére megállapított bűncselekmény befolyás vásárlása büntettének minősül. Továbbá a VI. r. vádlott cselekvőségének jogi értékelése is más kell hogy legyen, tekintettel arra, hogy az irányadó tényállás, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján mindössze az állapítható meg, hogy mint hivatalos személy, a hivatali helyzetével visszaélve, anélkül, hogy arra egyébként a konkrét ügyben jogszabályi felhatalmazása lett volna, a II. r. vádlott (illetékességbe nem tartozó) szabálysértésének a rendszerben többször utána nézett.

Arról sincsen semmilyen adat, hogy a VI. r. vádlott egyáltalán tudott volna arról, hogy a II. r. vádlott italt kívánna adni a segítségért cserébe. Sem a bizonyítás anyagában nem merült fel, sem az irányadó tényállásban nem került rögzítésre az, hogy a VI. r. vádlottnak bármilyen további kapcsolata lett volna a tényleges ügyintézésre jogosult hatóságnál, ilyen jellegű felkérés és ígélet sem volt senki részéről. Ezért a VI. r. vádlott cselekménye ez esetben nem hivatali vesztegetés elfogadásának, hanem hivatali visszaélés büntettének minősül.

A 3. tényállási pont minősítésével az ítélet tábla egyetértett, itt legfeljebb annyit kell megjegyezni, hogy a III. r. és a VI. r. vádlott beszélgetése kizárólag az elsőfokú bíróság által értékelteknek megfelelően értelmezhető. Kétség kívül bagatellnek tűnik dedikált fotók felajánlása, azonban arról sem szabad megfeledkezni, hogy az edzés lehetőség biztosítása már jelentéktelen előnynek nem tekinthető. Az a körülmény pedig, hogy a III. r. és a VI. r. vádlott évődve beszélget, nem jelenti azt, hogy a beszélgetés tartalmát tekintve, ne merítené ki a terhükre megállapított bűncselekmények törvényi tényállását.

A 4. tényállási pont kapcsán az ítélet tábla az I. r. vádlott esetében a befolyással üzérkedés büntette minősítéssel egyetértett, az V. r. vádlott cselekvőségét illetően azonban az irányadó tényállást, illetve a rendelkezésre álló bizonyítási anyagot figyelembe véve, csupán annyit látott megállapíthatónak, hogy az V. r. vádlott, mint közvetítő egy további közvetítővel, azaz az I. r. vádlottal állt kapcsolatban jelen ügyben, aki maga is befolyással üzérkedett. Ehhez képest a közvetítői szerepköre egységesen 1 rb. befolyással üzérkedésnek minősül. A VII. r. vádlott esetében szintén egyetértett az ítélet tábla a jogi minősítéssel, az irányadó tényállás szerint ugyanis a VII. r. vádlott szándéka egyértelműen vesztegetésre irányult, mivel egyértelmű volt, hogy a VII. r. vádlott számára nem „ismeretlen útról” volt szó, így esetében a hivatali vesztegetés állapítható meg.

A törvényszék a büntetés kiszabása kapcsán figyelembe veendő körülményeket alapvetően helyesen sorolta fel, azok kiegészítendőek a másodfokú eljárásban elhangzottakkal, illetve a csatolt iratokban foglaltakkal, így az I. r. vádlott esetében további enyhítő körülményként értékelte az ítélet tábla a kedvező parancsnoki véleményt, amelyet a BM alkalmazással járó jutalmazás kifizetéséhez szükséges parancsnoki javaslatban fogalmazott meg az előjárója. A III. r. vádlott esetében enyhítő körülményként értékelte az ítélet tábla szintén a kedvező munkahelyi jellemzését, melyet előjárója közölt, továbbá a jelentős számú sport, valamint szakmai elismerését. A további időmúlást is a vádlottak javára értékelte az ítélet tábla.

Az időmúlásnak egyebekben az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által közöltekben is túlmutató jelentőséget tulajdonított, figyelemmel a másodfokú ítélet indokolásában már korábban írtaknak,

azaz a nyomozati eljárás indokolatlan elhúzódása miatti időmúlásnak, amely a tisztességes eljárás kereteit feszegette.

Az ítélet tábla ennek messzemenő figyelembe vételével, továbbá a vádlottak által elkövetett cselekmények tárgyi súlyára, a személyükben rejlő társadalomra veszélyességre és az egyéb bűnösségi körülményekre is változtatta meg az elsőfokon kiszabott büntetéseket és enyhítette azokat valamennyi vádlott esetében.

Ennek megfelelően az I. r. vádlott, valamint a VI. r. vádlott szabadságvesztés büntetését, valamint a felfüggesztés próbaidejét egyaránt mérsékelte és az I. r. vádlott esetében a lefokozás büntetést mellőzte.

A II. és IV. r. vádlottak terhére megállapított bűncselekmény enyhébben minősül, így a fentiek figyelembe vételével az ítélet tábla az esetükben lehetőséget látott intézkedés alkalmazására, így mindkét vádlottat a Btk. 65. § (1) bekezdése alapján próbára bocsátotta, figyelemmel a Btk. 65. § (3) bekezdésében foglaltakra is.

A III., V. és VII. r. vádlottak esetében pedig a fentiekre tekintettel lehetőséget látott a Btk. 82. § (1) és (2) bekezdés d/ pontjára figyelemmel, a (3) bekezdés szerinti enyhítő szakasz alkalmazására, azaz szabadságvesztés helyett pénzbüntetés kiszabására. A pénzbüntetést a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése szerint a bűncselekmény tárgyi súlyára és a vádlottak vagyoni viszonyaira tekintettel határozta meg. A Btk. 51. §-a alapján, ha a pénzbüntetést a vádlottak nem fizetik meg, azt napi tételenként kell szabadságvesztésre átváltoztatni.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2015. év január hó 27. napján

. Rédei Géza s.k. a tanács
elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 41.(I.)B.1520/2013/18. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.491/2013/14. számú ítélete az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., az V. r., a VI. r. és a VII. r. vádlottakkal szemben jogerős és - az I. r., valamint a VI. r. vádlottak esetében a szabadságvesztés büntetés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2015. év január hó 27. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

